

Ebro, We dwójkę

Żyjemy szybko, gubimy własny oddech
Dziś dałbym wszystko by cofnąć się o krok
Czasem marnujemy czas swój na rzeczy nieistotne
I Pęka wież tak mocna, upadek, większy czy wzlot
Gubiłem drogi w życiu niejednokrotnie
Na skrzyżowaniach losu wyczekiwałem kraks
Jak ból, który dałem światu w końcu mnie dotknie
Mocniej niż kiedykolwiek, cofnie na start

Jak mam pokochać, gdy nienawidzę siebie
Zaufać komuś jak sam nie wiem kim jestem
Pomnożyć chwile, które zazwyczaj dzielę
I pewnym być że zdrada nas nigdy nie rozerwie
Chcę umieć dawać i kiedy trzeba zabrać
Budować całość na utwardzonych piaskach
Spoglądać w słońce, spokój wnieść na pokład
Byś mogła poczuć że reszta jest nieistotna

Nawet gdy wokół 1000 zmartwień
We dwójkę łatwiej iść pod górkę
Gdy jedno słabnie
Jeżeli pragniesz by było tak jak dawniej
Złap mnie za dłonie ruszmy tam, gdzie świat nas nie odnajdzie
/2x

Pozwól mi wkleić uśmiech na twoje usta
Za każdą krzywdę i uronioną łzę
Często po fakcie duszę wypełnia pustka
Daj szanse mi naprawić to co było złe

Potrafę kochać, zwodziłem własny umysł
Wmawiając wiecznie że przestrzeń wokół mnie sama nie runie nigdy
Stałem próżny i dumny bez ciebie
Dziś wiem że jesteś dla mnie jak tlen
Świat mi nie straszny, gdy cel bliski sercu
Potrafę walczyć i jestem gotów by
Porzucić zgubne życie wokół mięsożerców
Dla których każda wartość jest powodem do kpin

Podaj mi rękę by uciec jak najdalej
Zostawić z tyłu choćby własny cień
Ruszyć do przodu, na nowo się odnaleźć
By razem pokochać słońce, tak jak i deszcz

Nawet gdy wokół 1000 zmartwień
We dwójkę łatwiej iść pod górkę
Gdy jedno słabnie
Jeżeli pragniesz by było tak jak dawniej
Złap mnie za dłonie ruszmy tam, gdzie świat nas nie odnajdzie
/4x